

16. fejezet - A vallomás

karácsony közeledtével Harry és barátai egyre jobban belefáradtak az állandó tanulásba, és könyvtári kutatásba.

Csodálatos módon, Hermione mindezek mellett Ginnyvel, Lunával és Hannah-val a petíció népszerűsítésével is tudott foglalkozni.

Egyre közeledett az Azkabanba látogatás várva várt időpontja, ám a szellemekről és a Véres Báró képességéről eddig semmi újat nem sikerült kinyomozniuk.

A Tiltott Részleg ismételt átfésülése után, a kudarcot nehezen viselő Hermione vezetésével ismét Madam Cvikkerhez fordultak tájékoztatásért. Remélték, hogy van valami, ami kimaradt. Valami fontos, amit még nem néztek át.

A könyvtáros nő elgondolkodva fürkészte a kis csapatot. A két fiúról sosem gondolta volna, hogy ennyi időt és fáradságot áldoznak valaha könyvek böngészésére és komoly kutatásra. Látva elcsüggedt ábrázatukat, megpróbált hát segíteni nekik.

- A legveszélyesebbnek ítélt könyvek és tekercsek egy része, Albus Dumbledore engedélyével Perselus Pitonnak volt kikölcsönözve állandó használatra. A szobájában tartotta őket, ahol még véletlenül sem kerülhettek illetéktelen kezekbe. Bizonyos köteteket viszont az Igazgatói Magánkönyvtárba helyeztetett át, nem sokkal igazgatói kinevezése után. Talán ott kellene próbálkozniuk. A többi könyv mind itt található, és ezeket többször is átnézték már.

- Szeretnénk megnézni a Piton professzor úr szobájában őrzött könyveket is - kérte udvariasan Hermione.

- Sajnos ezt nem tudom önöknek biztosítani. *Azóta*, senki nem lépett be oda, és jobb, ha egyáltalán nem is próbálkoznak. Azt a szobát még az auroroknak sem sikerült kinyitniuk - tette hozzá, szinte bizalmasan, majd mint aki zavarba jött a közvetlenségtől, megigazította orrán a szemüvegét, és állát felszelve, távolságtartóan elfordult.

- Köszönjük szépen - felelte a lány, és kitudszolta a két fiút az ajtón, akik még szívesen folytatták volna a faggatózást.

- Nem hiszem el, hogy ilyen könnyen feladod Hermione! - csattant fel Ron.

- Biztosan hozzá lehet férti valahogy azokhoz a kötetekhez - erősködött Harry is.

- Valamit valóban ki kell találnunk, de erre nem kéne feleslegesen felhívni a figyelmet - magyarázta meg iménti viselkedését a lány.

- Érzem, hogy Pitonnál van, amit keresünk! - mondogatta eltökélten Harry.

- Az a szemét, biztosan ezeket a rémségeket olvasgatta esti mese helyett - tette hozzá Ron.

- Addig is meg kell beszélünk McGalagonnyal, hogy mikor kezdhetjük meg a kutatást az igazgatói könyvtárban.

A karácsonyi szünet előtti héten végre bebocsátást nyertek az Igazgatói Magánkönyvtárba. Minerva McGalagony rengeteg elfoglaltsága miatt, vacsora után várta a tudásra szomjas fiatalokat.

- Jöjjenek be! - tárta ki előttük az ajtót.

- Jó estét, tanárnő!

Mindhárman beléptek az igazgatói irodába. Harry már ismerősként köszöntötte Albus Dumbledore falon függő portréját, ám Ron és Hermione zavartan bámulták a festményt. Végül a volt igazgató elnevette magát.

- Ha sokáig itt állnak, földbe gyökereznek, és nem tudják elintézni, amiért jöttek. - Valószínűtlenül kék szemei huncutul megcsillantak a félholdszemüveg fölött.

- Elnézést kérünk - motyogta Ron.

- Örülünk, hogy látjuk, Dumbledore professzor! - találta meg a hangját végre a lány is.

- Önt kisasszony, gondolom, a könyvek varázsa csábította ide. Igazam van? - hunyorgott rá az öreg mágus.

- Igen - pirult el Hermione, és zavartan babrálta kezében tartott táskáját.

- Akkor nem is tartóztatom Önöket.

Harrynek hirtelen eszébe jutott valami.

- Kérdezhetnénk valamit Öntől?

- Bármit, Harry. Megfelelek rá, ha módomban áll.

- A Véres Báróról van szó. Tudjuk, hogy furcsa képessége van, és kínozza a többi szellemet az iskolában. Félig Fej Nélküli Nick azt mesélte, hogy önnek sikerült elérnie nála, hogy ne bánthassa a többi kíséretet. Mitől van neki ez az... adottsága?

- Ezt sajnos nem tudnám megmondani. Nem árulta el, hogyan tett szert erre a képességre, de a kastély kísértetei, és a festmények szerint már hosszú évtizedek óta birtokolta ezt a kétes adományt. Csak nem gyötri ismét a társait?

- Egyik este láttam, amint Hóborcot kínozza - felelte Harry.

- Hát igen. A titokzatos illető nagy bajt okozott tetteivel, ezért az erre vonatkozó irodalmat ide hozattam, és magam láttam neki a kutatásnak.

- Megtalálta a varázslatot, amivel ezt tették? - faggatta Ron, hangjában mély tisztelettel.

- Sajnos nem. Ellenben, találtam egy másik varázslatot, ami alkalmas volt arra, hogy korlátozza a Véres Báró fájdalmas okozó képességét. Többet nem tehettem. Úgy látszik távozásom után elenyészett a varázslat ereje.

Zavarukban mindhárman a szőnyeg rojtjait bámulták.

- Megtanítaná nekünk ezt a varázslatot, professzor úr? - kérdezte Harry.

- Sajnos ebben az állapotomban tudásom és emlékezetem igencsak korlátozott. Leginkább az utóbbi évekre, és életem legfontosabb eseményeire emlékszem részletesen. Bízom benne, hogy Granger kisasszony segítségével sikerül majd megtalálni és elsajátítani a megfelelő varázslatot. Jó munkát kívánok!

- Köszönjük - mosolyodott el Harry, Ron pedig a fülig pirult Hermionéra vigyorgott.

Az apró könyvtárhelyiségbe lépve ámulattal szemlélték a plafonig érő, egyforma vörös-arany kötésű könyvekkel és díszes, henger alakú tokokba bújtatott tekercesekkel megrakott könyvespolcokat. Hermione szeme csak úgy falta a látványt.

Buzgón nekiláttak a kutatásnak, és ezentúl minden este itt fejezték be a napot. Ron ugyan néha szinte már büntetőmunkának érezte, de hősiesen kitartott barátja és barátnője kedvéért.

A karácsonyi szünet előtti utolsó Roxfortban töltött estét is az Igazgatói Magánkönyvtárban töltötték, amikor Hermione végre ráakadt arra, amit kerestek.

- Megvan! - Egy furcsa, cirkalmas írásjelekkel borított, régi pergamentekercset tartott a kezében. - Valószínűleg ezt használta Dumbledore professzor.

Ron a válla fölött belenézett az írásba.

- Te ezeket el tudod olvasni? Még jó, hogy felvetted a rúnatant. Mi sosem találtuk volna meg!

- Talán mi is felhasználhatnánk a Véres Báró ellen - lépett melléjük Harry.

- Nem, Harry. Sajnos ez egy különösen bonyolult varázslat. Nem hinném, hogy el tudnánk sajátítani. Legalábbis egyelőre.

- De te biztosan meg tudod csinálni, Hermione. Annyira okos vagy! - győzködte a lányt Ron. A lány pirulva lesütötte a szemét.

- Édes vagy, Ron. Most azonban nem észre van szükség. Az ilyen kombinált varázslatok több éves gyakorlatot igényelnek.

- De azért megpróbálhatnánk, nem? - kérdezte Ron.

- Igazad van, Ron. Mindenképpen meg kell próbálni! Talán a Véres Báró nincs tisztában a varázslat összetettségével, és elhitethetjük vele, hogy mi is el tudjuk végezni - állt barátja mellé Harry.

- Mire gondolsz, Harry? - értetlenkedett Hermione.

- Blöffölünk. Egyszerűen úgy teszünk, mintha el akarnánk venni tőle különleges képességét, de az állítjuk, megkegyelmezünk neki, ha mindent elmond.

- De hát ez zsarolás!

- Na és? Gondolj arra, hogy ő mit tett hosszú éveken át Hóborccal, és a többiekkel - lelkesedett fel az ötlet hallatán Ron. - Pont vele legyünk becsületesek?

- Ha van jobb ötleted, Hermione, meghallgatjuk - nézett rá várakozásteljesen Harry. A lány tanácstalanul nézett egyikről a másikra.

- Tanuld meg a varázsigét, a többit pedig bízd ránk. Más lehetőségünk jelenleg nincsen.

- Talán igazatok van - bizonytalanodott el a lány. - Van itt pár hasznos varázslat ezen kívül is, azokat meg tudjuk tanulni. Például az, ami mozdulatlanságra ítél egy kísértetet. Egy egyszerű *Immobilus* erre nem alkalmas, márpedig nem szokhat el megint előlünk.

Aznap éjjel ismét az iskola pincefolyosóit járták a Véres Báró után kutatva. Éppen a Mardekár klubhelyisége felé haladtak, amikor a falból nem sokkal előttük kilebegett az áttetsző, szikár férfi.

- Jó estét! - köszöntötték.

- Beszélni szeretnénk Önnel! - kezdte Hermione.

- Mit akartok már megint? - mordult rájuk a szellem.

- Gondoltuk, visszatérhetnénk a múltkori félbehagyott beszélgetésünkre - lépett előre Harry.

- Mit képzeltek magatokról? Azt hiszitek, hogy bárkinek engedelmességgel tartozom? Én nem ugrálok a diákok kedve szerint, mint az a féleszű Félig Fejetlen!

- Márpedig nekünk most felelni fog! - szögezte le határozottan Ron.

A kísértet már készült elfordulni, hogy eltűnjön az első fal mögött, amikor felcsattant a három diák hangja:

- Vincio umbrae!

Abban a pillanatban a Báró testére tetőtől talpig furcsán áttetsző, szellemszerű fonadék tekeredett. Bár láthatóan nem került erőfeszítésbe és nem járt mozdulatokkal a kísértetek helyváltogatása, ezzel valami módon mégis sikerült megbénítani, és mozdulatlanságra kényszeríteni.

- Jó lenne, ha leszálna a magas lóról - figyelmeztette Ron a szabadulni vágyó alakot.

- Ezt még megkeserülitek!

- Esetleg köthetnénk egy üzetet - lépett közelebb a vicsorgó kísértethez Harry.

- Még mit nem! A mardekárosok majd ellátják a bajotokat, ha megemlítem, hogy mit tettetek velem! Ha pedig a tanárok tudtára hozom ezt a kis incidenst, akkor végleg repültök innen.

- Azt hittem okosabb ennél - folytatta Harry. - Ha bárki megtudja mit művelt évekig a többi kísértettel, azt nem viszi el szárazon. Dumbledore professzor portréja tanúskodik maga ellen. Azt hiszi, csak ennyi van a tarsolyunkban?

- Mit gondol, kitől tanultuk a szellemekre ható varázslatokat? Természetesen Albus Dumbledore árulta el, mit kell tennünk. - Hermione kihívó tekintettel méregette a Véres Bárót, akinek a hallottak hatására kezdett megtörni az ellenállása.

- A mardekárosait pedig nyugodtam bízza ránk. Állunk elébe - tette hozzá Ron.

- Egyetlen választása van: mindent, amit tud, mondjon el Tom Denemről. Vagy ha úgy jobban tetszik, Voldemorról.

- Ha nem áll kötélnek, nemcsak megkötözve hagyjuk itt a folyosón, hanem megismételjük azt a varázslatot, amit Dumbledore végzett el magán évekkal ezelőtt - fenyegetőzött Ron

- Arra ti még nem lehettek képesek - jelentette ki a férfi lekezelően, ám hangjában enyhe bizonytalanság bujkált.

- Hát nem tudja, hogy Hermione az iskola legjobb tanulója? Annyi könyvet olvasott el életében, amennyit maga el sem tud képzelni - folytatta Ron, de leállította magát, amikor elkapta Hermione figyelmeztető pillantását.

- Ugye nem akarja kipróbálni? - kérdezte Harry. - Most kell döntenie! Egyszerűbb, ha beszél, és akkor megígérjük, hogy ha nem jut a fülünkbe, hogy másokat kínoz, hajlandóak vagyunk titokban tartani a dolgot az iskola tanárai előtt.

- Gondolkozhat, amíg egy csendesebb helyre visszük, ahol nyugodtan beszélgethetünk.

Hermione pálcája hegyével megérintette az áttetsző fonadékot, és egy varázslattal maguk után húzta a Véres Bárót a kihalt folyosó egyik beugrójába, így valamivel távolabb kerültek a Mardekár klubhelyiségétől.

- Beszéljen! - szólította fel Harry a kísértetet, és mindhárman rá szegezték varázspálcájukat. Az áttetsző alak, szinte még jobban elhalványodott, majd kelleetlenül belekezdett.

- Sok-sok évvel ezelőtt, valóban járt ide egy ifjú, akit Tom Denemnek hívtak. Mindenkiel jóban volt, a tanárok is szerették, és nagyon - talán túlságosan is -, sokat megengedtek neki, árvaságára, okosságára, megnyerő ábrázatára és jó modorára való tekintettel. Mindenkit mással vett le a lábáról. Valódi énjét csak kevesek előtt fedte fel, mert nem bízott meg jóformán senkiben. A kivételezetteket azonban leginkább ördögi gonoszsága vonzotta. Mint például engem. - A Véres Báró itt helyzetéhez mérten, amennyire tudta, büszkén kihúzta magát. - Valóban méltó utódja lett Mardekár Malazárnak, bár erről csak kevesen tudnak. Amikor tudomást szerzett a Titkok Kamrájának létezéséről, sokat segített nekik, hiszen én átjárhattam a falakon, és a padlókon. Én vezettem rá őt, hogy hol kell keresni az alagút bejáratát. Sajnos kinyitni nem voltam képes, és a kigyót sem hívhattam elő, hiszen párszázóul egyedül ő beszélt az iskola falai között évszázadok óta. Többször kért tőlem apróbb szívességeket, amelyeket én - mint asztrális lény -, a falakon és tárgyakon áthatolva, szívesen megtettem neki. Meglepően hálásnak mutatkozott, és bár bizalmába igazán senkit sem avatott soha, a segítség fejében ő is adott nekem valamit. Hallottam egy ősi varázslatról, amely különös hatalommal ruházta fel a kísértetet, akin végrehajtják. Tom készséggel kutatott utána, és mivel elérte, hogy minden engedélyt megkapjon, és így az iskola bármely könyvét a kezébe vehette, végül megtalálta nekem. Megígérte, hogy mielőtt elhagyja az iskolát, végrehajtja rajtam a kívánt varázslatot.

- Miért nem előbb? - kottyantotta közbe Ron, mire a szellem lenézően végigmérte.

- Tom különösen óvatos volt. Semmivel nem akarta magára vonni a figyelmet, nem oszlatotta szét a róla alkotott képet, amivel oly sokat elérhetett. Még a Titkok Kamrájának kinyitását is sikerült rákennie egy balekra, így az ő szerepe és tevékenysége végig rejtve maradhatott. Mielőtt azonban távozott, betartotta ígéretét. Ettől kezdve évekig arany életem volt a Roxfort falai között - sóhajtott fel.

- Hát az élettől azért ez kissé távol esik - morogta közbe Ron.

- Amikor Albus Dumbledore-t kinevezték az iskola igazgatójává, hamarosan tudomást szerzett különleges adottságomról, és addig nem nyugodott, amíg meg nem lelta a módját, hogy megfosszon tőle. Ezt sosem tudtam neki megbocsátani.

Harry úgy érezte, hogy kell lennie még valaminek, ami felett nem szabad elsiklania.

- Tom Denem évekkal később is járt az iskolában, amikor állást kért az igazgatótól. Akkor nem adta vissza önnek elveszített képességét? Mit csinált még mialatt itt volt az iskolában?

- Hát erről is hallottál? - A Véres Báró kelleetlenül elhúzta a száját. - Amikor legközelebb újra belépett a kastélyba, már új nevén élt. Először engem keresett meg. - Ismét büszkén felvetette a fejét. - Érdeklődött a távozása óta történetekről. Elmeséltem neki minden érdekeset, és megemlítettem a boldog éveket, melyeket neki és a varázslatának köszönhettem. Azt hiszem, jól elszórakoztattam a történetekkel arról, hogyan keserítettem meg a többi szellem életét akkoriban. Természetesen azt is elmondtam, hogy Dumbledore mit tett velem, és ő ismét felajánlotta, hogy megújítja rajtam a régi bűbájt. Azt mondta, amint sikerül visszatérnie a Roxfort falai közé, és megkapja a tanári kinevezését, nyomban megteszi. Csakhogy az igazgatói irodából távozva dühtől szikrázott körülötte a levegő, és szemei szinte villámokat szórtak, mert nem kapta meg az állást. Nagyon feldúlta, hogy Dumbledore nem állt kötélnek. Mielőtt elment, még megkért, hogy mutassak neki egy helyet, ahol nincsenek portrék, és senki sem szerez tudomást róla, ha valamit itt hagy emlékül. Felvezettem a 7. emeletre, és megmutattam neki egy különleges rejtkehelyet, amit tudtommal senki sem ismert akkoriban. Nem sokáig tartózkodott ott, és utána nyomban távozott az iskolából.

- Magát is becsapta.

- Ó, nem. Azt mondta, úgyis van elég időm, várjak rá. Vissza fog térni, és akkor elnyerem hűségem jutalmát. Már érzem, hogy közeledik az idő. Azóta érzem, amióta visszanyerte a testét. Hamarosán megérkezik. Most, hogy már nincs itt Dumbledore, szabaddá vált számára az út.

A Harry és barátai elhülten hallgatták utolsó szavait. Hideg veríték csorgott végig a hátukon, és borzongva szívták be a pince nyirkos levegőjét.

- Most már elmehet, de ezentúl ne merjen a többi kísértetkez nyúlni! Jövőre úgyis elhagyjuk az iskolát, és megszabadul tőlük. Addig azonban magán tartjuk a szemünket. Örüljön, hogy csak mi tudjuk a titkát - közölte Harry ellentmondást nem tűrő hangon.

- Remélem nem hazudott, és nem titkolt el semmit. Ha jól viselkedik, mi is békén hagyjuk - tette hozzá a lány, és leoldotta róla a mágikus kötést. A Véres Báró, fenyegetően viczorogva keresztülrontott rajtuk, és eltűnt a mögöttük lévő falban.

- Huh! Ez rémes volt - fintorgott Ron, és mindhárman elég pocskékul érezték magukat a kísértet érintése nyomán. A hallottakat emésztve, lassan ballagtak visszafelé a Griffendél klubhelyiségébe.

- Szerintetek mit keresett Voldemort a hetediken? - nézett bambán társaira Ron.

- Természetesen csak a Szükség Szobájában járhatott - jelentette ki Hermione.

- Vajon mit hagyhatott ott? - merengett Harry.

- Szerintem egyértelmű, Harry. Vagy egy olyan tárgyat, amiből horcruxot kívánt készíteni, vagy egy kész horcruxot.

- Ha ezt tette, már régen elhozhatta Pitonnal, vagy valamelyik Malfoyjal. Tavalay egész évben neki dolgozott az a kis fereg, ráadásul pont a helyszínen - legyintett lemondóan Ron.

- Nem valószínű. Ha a tárgy egy kész horcrux volt, akkor a létező legjobb rejtekhelyet találta meg számára. Itt senki sem keresné, és ha nem tudnak róla, azon a helyen ráakadni sem egykönnyen lehet - vélekedett Hermione.

- Ti nem láttátok még, hány arca van annak a helyiségnek. Ha oda tette, talán soha nem akadunk rá. Bármit kívánhatott, amikor az ajtó megjelent. Még Malfoy után sem tudtam bemenni - felelte Harry.

A szoba áttekinthetetlen állapotát felidézve, csüggedten ballagott társai mögött a klubhelyiségig.